

Turistické košile vlastní výroby hladké i vyšívané.

Ceny turistických košil pro pány:

- Turistické košile bavlněné zl. 1.40 až 1.80
 Turistické košile polovlněné zl. 2.70
 Turistické košile vlněné zl. 3.50
 Turistické košile z hedvábné cupaniny zl. 3.50
 Turistické košile z hedvábné cupaniny s vyšívanou vložkou a manžetami zl. 5.—
 Turistické košile z hedvábné cupaniny s vyšívanou náprsenkou, límcem a manžetami zl. 8.50
 Turistické košile ze surového hedvábí zl. 5.— až zl. 8.—
 Turistické košile z imitace hedvábné cupaniny zl. 2.70
 Turistické košile všech uvedených druhů se zvláštním límcem k připínání o 30 kr. dražší.
 Turistické košile pro hochy všech jakostí.
 Sveatry, čapky, punčochy a jiné potřeby pro cyklisty ve velkém výběru a v levných cenách.

Haveloky

z jemných nepromokavých štýrských lodenů s celou pelerinou ve všech modních barvách od zl. 7.— do zl. 14.—.

Turistické pásy, nákrčníky, punčochy

jakož i

veškeré modní zboží pro pány

doporučuje za ceny mírné

český závod

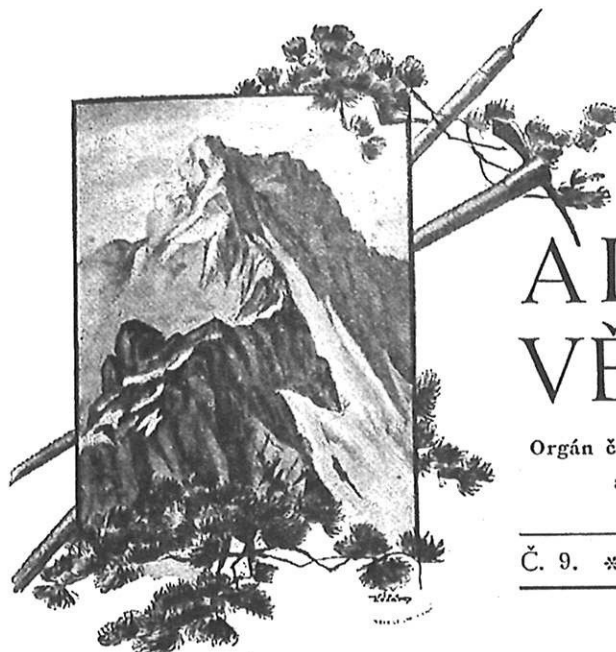
FRANT. ŠAŠEK

v Praze, na Perštýně, č. 4.

Vlastní výroba prádla pro pány.

Vzorky látek na požádání zdarma a franko.

Tiskem J. Otty v Praze. — Nákladem českého odboru slov. alpského družstva.



ALPSKÝ VĚSTNÍK

Orgán českého odboru slovinského
alpského družstva.

Č. 9. * DUBEN. * R. I.

Potulky v Alpách.

Líčí dr. R. Lindner.

Kdybych byl věděl, že slavná redakce „Alpského Věstníku“ pocítí mě vyzváním, abych vyplnil článkem ze svého dosud neosvědčeného péra několik stránek Věstníku, věru že bych se byl při loňských svých potulkách v Alpách vynasnažil vytvořiti neb aspoň vyhledati situace, jichž líčení by vyhovovalo oprávněným nárokům čtenářů „Věstníku“. Prosim proto předem spanilé čtenářky a milé čtenáře za odpuštění, bude-li tento článek jen malinkým otvorem, kterým vnikne do našeho českého světa opět jednou trochu alpského vzduchu.

Dne 2. července minulého roku o jedné hodině s poledno seděl jsem v restauraci nádraží Františka Josefa, očekávaje příchod svého druhu a odjezd Solnohradského rychlíku.

Oděn známým kostýmem alpského lezce, vzbuzoval jsem v Praze pozornost, která zvýšila vážný výraz mé tváře, tak že myslím, že jsem vypadal bez mála jako voják před bitvou. Přišel soudruh rovněž vyzbrojen a vystrojen dle předpisů, až na to, že jeho ruksak měl objem přímo povážlivý. Byl úplným nováčkem, který se svěřil mému vedení, spoléhaje na mé zkušenosti nabyté při slézání více než dvaceti vrcholků přes 3000 m vysokých. V jeho obličejí zračilo se trochu tesknosti, kterou v nás vzbuzuje pocit, kráčíme-li vstříc nebezpečí.

Sedli jsme statečně do vlaku. První mojí starostí bylo, podrobiti obsah těžkého ruksaku svého soudruha důkladné revisi. Každý pravý alpista ví, že lehký ruksak jest jednou z hlavních podmínek zdatu alpských

tur. Výsledek revise byl překvapující. Objevilo se zejména neméně než čtvero láhví koňaku různé velikosti — něžné to dárky starostlivých přátel a přítelkyň, bez mála dva tucty kapesníků, značný počet párů punčoch a konserv, čokolády, polévkové trestí tolik, že by stačily na výpravu na severní točnu.

Nemilosrdně vyloučil jsem vše zbytečné, sbaliv to do balíku, který pak ze Solnohradu poslán zpět do Prahy.

Po noclehu v Solnohradě jeli jsme ráno do Berchtesgadenu a odtud putovali jsme pěšky do Ramsau, majíce v úmyslu vystoupiti na Watzmann. Vůdce najat odpoledne za pěkného počasí; nežli se však vrátil vystrojen ze svého domku asi půl hodiny vzdáleného, spustil se déšť, který nás druhý den ráno o 4. hod. s houževnatostí alpským deštěm vlastní zabnal opět do teplých postelí, z nichž jsme vstali, abychom rekognoskovali počasí. Táž hra opakovala se po čtyři dny s rozdílem, že jsme po každé noclehovali v jiném hostinci. Večer objednan vůdce, poněvadž jsme doufali ve krásné počasí, a ráno zmařena naděje a vůdce propuštěn. Nemohu zamlčeti, že můj soudruh nováček s tímto pořádkem nebyl tuze nespokojen. Nespěchal příliš seznat z vlastní zkušenosti svízele a nebezpečí výstupů, a život v údolí se mu zamlouval svými příjemnostmi a svou bezpečností. Nemohu si dále odpustiti malou apostrofu na Watzmanna, kterou ostatně bych tímž právem mohl adresovati na kteréhokoliv jiného velikána severních Alp vápencových.

Watzmanne ukrutníku! Není-li někdo zrovna Tvým miláčkem, skrýváš se před ním v hustých mlhách, a koho nenávidíš, toho zapuzuješ houževnatými dešti. Nediv se proto, že já, který jsem se k Tobě pokorně přiblížil již tolikráte a pro nějž Jsi pokaždé neměl než nenávisti, prokáží Ti čest výstupu nejvýše en passant, když nečekaje mne náhodou se mi objevíš v záři slunečné!

Množství srážek v severních Alpách vápencových jest daleko větší nežli v Alpách ostatních, zejména v Alpách jižních a západních. Překvapí-li Tě tam déšť, nemař času a utec na jih nebo na západ.

Ukázali jsme proto také konečně dne 7. července po marném čekání nevzděnému patronu energicky záda a za počasí ještě dosti obstojného pro putování v údolích dorazili jsme do Lofru devítihodinným pochodem po krásných alpských silnicích vedoucích mezi strmými skalními stěnami Reiteralmu a Mühlsturzhörnerů na pravé a Hochkaltru, Hocheisspitze a Kamerlinghornu na levé straně kolem čarokrásného jezera Hintersee přes Hirschbühl a Oberweissbach, neopomenuvše ovšem navštívití romantickou Seissenbergklamu a přímo příšernou Vorderkaserklamu, v níž tma a hromový rachot vodopádu se zázračně výše padajícího mezi těsnými stěnami skalními místy ani ne metr od sebe vzdálenými naplňují srdce pocitem úzkosti.

Opětný vydatný déšť, který se v Lofru spustil, zamezil nám z cestovního programu zamýšlený přechod přes Stripsenjoch a byli jsme rádi, když k večeru se vyjasnilo a tím nám dopřána aspoň krásná dvouhodinná procházka do Waidringu. Zároveň s námi vyjela z Lofru rodina cyklistů; starší pán, jeho choť a dcera as osmnáctiletá, s níž jsme pak ve Waidringu velice příjemně večer strávili. Po vzájemném představení, při němž vyšlo na jevo, že rodina cyklistů jest jednou z předních bavorských rodin

hraběcích, nastal obligátní hovor o národnosti. Malá přednáška stačila, aby byly vyvráceny předsudky rozšířené o nás v Německu. Pak zavládla srdečná nálada. Zvláště mladá komtessa a milý můj soudruh bavili se co nejveseleji, ačkoliv — nebo snad protože? — tomuto ušly při představování jméno a stav našich společníků.

Druhý den ráno přšelo, jen se lilo. Najali jsme povoz a oddechli jsme si, přijedše na stanici Sct. Johann in Tirol. Železnice nám připadala jako spasitel, který nás vyvede z říše věčných dešťů do slunnějších krajů. Odjeli jsme do Innsbruku. Při obědě v nádražní restauraci přisedli k našemu stolu tři páni, pozdravivše zdvořile po německu. Mezi sebou hovořili česky hlasem poněkud tlumeným a s měkkým jakýmsi přízvukem, jako by chtěli, aby jejich čeština zněla jako polština. Vykládali si o své cestě, a cestovní dojmy dle řeči jejich omezovaly se na hotely, pokrmy, nápoje, dráhy a ceny. Slyšeli zajisté, že i my mluvíme česky, nicméně po chvilce se vzdálili jeden po druhém, pokud možno nenápadně a — bez pozdravu!

Nejbližší vlak nás odvezl přes Brenner do Sterzingu, stanice pro tury do Alp Stubajských.

Naše dosavadní turistické bilance byla prabídná. Sedm dní na cestách a úhrnem asi 15 hodin chůze po silnicích se stoupáním 700 m a sestupováním asi 800 m. Byl jsem sklíčen a ani výborný humor roztomilého soudruha aniž pak rovněž výborné Terlánské po večeři nedovedly mě rozveseliti.

Po tolika deštivých dnech překvapilo nás konečně druhý den jasné jitro. Honem rukšaky na záda a vzhůru k Vám. Vy osněžené hlavy, které na kraji obzoru hlídáte ten svět pod sebou. Podél dravého Gailbachu stoupali jsme Ridnaunským údolím.

Před námi na konci údolí zářil v plném lesku mohutný ledovec Übelthalský, jehož korunu tvořily vrcholky: Botzer, Sonnklarspitze, Pfaff a Wilder Freiger. Po 3½hodinném pochodu dorazili jsme o 9. hod. do Ridnaunu (1346 m), kde v posledních letech vystavěn krásný alpský hotel. Vyčkali jsme tu konec mše a pak najavše vůdce za plného poledního vedra ubírali jsme se vzhůru úzkou roklinou. Po tříhodinném stoupání octlí jsme se u chaty Grohmannovy (2218 m), která tehdy byla útlkem dělníkům, zaměstnaným při přestavbě chýše Teplické asi 300 m výše ležící. Vypadala dle toho; sám vůdce štítíl se do ní vkročití. Odpočinuli jsme si proto na trávníku za chýší, kochajíce se velkolepým pohledem na Übelthalský ledovec. Krátce po nás přibylí k chýši, — sestupující s Bechru — mladá, sličná dáma a vůdce — rovněž mladý a sličný. Jak nám tento vůdce sdělil, slezla dáma ta den před tím Divoký Freiger za ohromné vichřice, která činila výstup na nesnadnější vrcholek nemožným. Pro druhý den měla na programu nesnadně dostupný Pferscher Tribulaun, jemuž přezdívali Matterhorn Stubajských Alp.

Rád bych byl zvěděl, proč cestuje sama a proč si vybrala tak hezkého průvodčího, potlačil jsem však svou zvědavost energickým povzdechem.

Po krátkém odpočinku stoupali jsme bez obtíže dále po skalní stezce, až stanuli jsme u ledovce nedaleko Teplické chýše.

Soudruh mňj, jemuž byl ledovec novinkou, přesvědčil se, že jako většina ledovců sněhem pokrytých, také tento ledovec neliší se povrchem svým od našich domácích plání sněžných; a je-li dokonce bez trhlin jako tento kousek ledovce, po němž jsme se ubírali, není ani nebezpečnějším.

Hůře však bylo, když jsme s ledovce ve výši asi 2600—2700 m přešli opět na skály. Skalami těmito vedla sice pohodlná stezka, ta však byla pod sněhem.

Nezkušenému zdá se, jakoby zkamenělá a zledovělá tvář přírody alpské byla úplně nehybnou. Avšak není tomu tak. Sněh, led i skály jsou plny pohybu a vůdce zkušený bývá při každém prvním výstupu v nové sezóně překvapen změnami, jež staly se na těch starých, jemu tak známých horách přes zimu. Zde jindy holé skály jsou letos pod sněhem, tam rozsedlina se otevřela a jiná opět se zavřela, utvořily se sněhové a ledové brány, posunuly se morény a ledovce, sesuly se skály.

Jest to jedním z obtížnějších úkolů pro vůdce, aby změny tyto a jich význam pro výstup rozpoznal a rázně a v čas opatřil vše, čeho k zamezení nebezpečí aneb k usnadnění výstupu třeba. Vznikají tím různé variace výstupu, mění se tím snadnost výstupu, a dlužno upozornit na to, že údaje cestovních knih i nejlepších o výstupech a jejich snadnosti mnohdy následkem sněhových poměrů a jiných změn pozbývají spolehlivosti.

Platilo to zejména pro sezónu r. 1898, kdy v zimě bylo sněhu málo a teprve na sklonku zimy a na jaře ohromné množství sněhu napadlo, tak že množství sněhu a rozsah sněhem pokrytých ploch v měsících letních byly daleko větší nežli v letech jiných.

Výstup na Becher po ražených stezkách skalních jest za normálních poměrů snadný; jsou-li však skály pod sněhem, sluší jej počítati mezi obtížné. Byly tu různé traverse přes kuloáry a srázy sněhové, „zlé kroky“ při přechodu s těchto na skalní výstupky. Nastala „vázná práce“ a milého soudruha zaměstnala tak, že neměl ani kdy si zahubovati.

Vyšedše ze skal opět na ledovec, oddechli jsme si takřka. Nejhorší kousek však byl poslední: výstup na skalní štít Bechru (3179 m) příkře nad Ůbelthalským ledovcem se zvedající. I tu byla bezpečná skalní stezka se svými serpentínami pod sněhem, a drápali jsme se proto velice namáhavě po strmém svahu přímo nahoru, pracující rukama a nohama tu na skále tu ve sněhu. Byla to již desátá hodina výstupu, prvního výstupu v sezóně pro mne a prvního namáhavějšího výstupu vůbec pro soudruha mého. Není tudíž divu, že jsme vstoupili pod pohostinnou střechu domu císařovny Alžběty na vrcholku Bechru značně unaveni. Přítel naříkal, že už nikam nepoleze, že nemá apetýtu, že přijde o zdraví, že to odstůně, že si dal atd.

Ujišťoval jsem jej, že mně samému bylo zrovna tak po první namáhavé tuře, že však za hodinku mu bude výborně, a radil jsem mu, aby si trochu poležel na zíněnkovém loži a prozatím aby nic nejedl ani nepil. Netrvalo skutečně ani hodinu a milý přítel byl opět v nejlepší míře a horoval o nových výstupech.

S noclehem bylo však zle. Jedinou vytopenou místností v domě byla kuchyně a turistické lože v kuchyni obsadili jakýs Berliňák s paní, mimo nás jediní to hosté domu v pokročilejší sezóně četně navštěvovaného. Musili jsme tudíž spát v nevytopené ložnici v domě kamenném, až pod střechou

ve sněhu trčícím. Vlhko a mráz byly tak značné, že ráno vstali jsme na celém těle zimou se třesouce a celí skřehlí, ačkoliv jsme spali — vlastně v polosnu leželi — úplně oblečení, v pláštích, přikrytí jsouce těžkými houněmi.

*

Noc na salaši.

Pouť na Triglav přímo z Bledu širými lesy Pokluky jest dlouhá i počítá se tam 14 hodin ostřejšího pochodu. Vyšli jsme za parného srpnového dne o polednách a předpokládali, že do večera dorazíme k myslivně již daleko a vysoko v lesích, kde se z pravidla poprává turistům noclehu. Vůdcem nám byl předčasně zesnulý mladý přítel Kunšič, jemuž byla širá Pokluka nejvlastnějším domovem a kdež v osamělé salaši trávil celé mládí a všechny prázdniny své. Jak byl tenkrát vesel — vždyť nás provádlěl svou říší plnou romantických těsnin a žlebů, pokrytou nádherným lesem a svěžími palouky, po nichž se trousí salaše až vysoko do hor.

I došli jsme až k jeho rodné chýšce, jejíž povaly se pyšily samým vrytým citátem z latinských i řeckých klasiků — leč salaš byla pusta — patrně odešli jeho lidé za práci; nalezli jsme je dále v lese při kácení dříví. Stiskli jsme starému otci i bratru Kunšičovu mozolné pravice a po krátké rozmluvě jsme si dali s Bohem.

Dnes zalétáme v bolestně upomínce k upracovanému otci — jemuž letos v únoru pochovali na březích Dunaje naději i pýchu — jeho Ivana.

Od mýtiny lesní brali jsme se k místu zvanému „mrzli studenec“, kdež jsme podle zdání starého Kunšiče nalézti měli myslivce dohlížejícího při stavbě loveckého zámečku. Den se schyloval a jednalo se nám o nocleh — však u „mrzlého studence“ nám pracující tam tesaři oznámili, že pan „jágr“ je na honu s panstvem, s kterým se večer vrátí do myslivny. Věděli jsme dost a hořkou pilulku šli jsme zapít douškem vína v dělnickou kantinu, nesoucí hrdý nápis: „Grand hôtel Pokluka“.

Zde k radě Kunšičově usneseno vyhledati noclehu v některé ze salaší v kraňské dolince, hodinu cesty vzdálené.

Slunce bylo již za horami a šero večerní padalo na lesní stezku, po níž jsme spěšným krokem mířili k novému cíli, až se nám náhle zjevila hluboká zelená kotlina s několika salašemi, kolem které šuměl starý les bez konců, bez hranic.

Seoustoupivše k salaši, v jejíž pootevřených dveřích rudnul plamen ohniště, požádali jsme starou salašnici za nocleh, který nám byl bez každého vyjednávání ihned poskytnut. S blahým pocitem odloženy tlumoky na dlouhé lavici u ohniště, stojícího u prostřed síně. Smolná polena vesele praskala a kouř volně se vznášel ke střeše, jejíž sparami unikal. Pokud plameny prostor osvětlovaly, viděli jsme, že za lavicí jest dvojí palanda (pro starou a kluka, který právě dříví štípal), na protější stěně několik černých hrnců bez ucha a krajáč s vodou. Pod námi v přízemku kravín.

Nocleh vykázaala nám hospodyně na hambalkách pod střechou, kam se vcházelo z naší síně po žebříku; bylo tam trochu sena, mnoho prken a rozličného nářadí.

soká Prýla (Hoher Priel 2514 m), na kterou zcela bez obtíží lze vystoupiti. Vyhlídka jest tu tak vděčna, že nám stojí za krátký výlet. Kdo jede ráno rychlíkem Františkovy dráhy z Prahy, dostane se k Mrtvému pohoří ještě večer, kdo vyjede odpoledním rychlíkem, přijede k večeru do Lince a ráno o 10. hodině jest v Klaus-Steyerlingu, odkud ještě téhož dne může dojiti do středu pohoří, do chýší, následujícího rána pak na vrchol, který chcete. Zpravodaj, který loňského roku zažil dva překrásné dny v těchto horách, obdržel před nedávnem dopis od Jiřího Auera z Hinterstoderu, vůdce osvědčeného a v celém kraji velmi váženého, který jest skromným a nad míru příjemným společníkem na cestách, z něhož vyjímáme: „V pozdním podzimku vystoupil Dr. Wessely — není mi povědomo, odkud jest — bez vůdce na Sturzahn, který čítáme mezi obtížné horské tury. V druhé polovici února podnikl Dr. Wessely s jiným ještě turistou rovněž bez vůdce výstup na Vysokou Prýlu za značného sněhu; sestoupili v noci za měsíčního svítu do Hinterstoderu. Výstup několika turistů jiných na Vysokou Prýlu, podniknutý o vánocích, nezdařil se. O vánocích byl jsem v chýši Karla Krahla pod Prýlou, abych vyzkoumal, je-li tu vše v pořádku. 12. ledna t. r. vystoupil jsem na horní Spintrigler-Plan, východně od Malé Prýly, kdež postavil jsem k vyzvání c. k. hydrografické kanceláře měřítko sněhu, 3-5 m vysoké. Tot asi vše, co mohu z našich hor sdělit. Přijďte zase brzy; je zde horských tur dosti, jakých si jen může turista přát; i dosti takových, které jsou málo navštěvovány a jsou přece velmi vděčné.“

Průměrná roční teplota v městech východních Alp činí: v Bludenzu 8-3°, Landeku 7-5°, Inšpruku 8°, Lienzu 7°, Celoveci 7-2°, Brixenu 9°, Bolzanu 12°, Rivě 13° C. — Vent v oetzském údolí (1880 m) má průměrnou teplotu 0-7°, kdežto na vrcholu Schafbergu, jen o 100 m nižším, jest průměrná teplota 1-9°. — Sonnblick ve vysokých Turách (3106 m) má průměr -6-8°.

Plocha všech ledovců v rakouských Alpách činí 1500 km². (Jak známo, mají Němci pro ledovce kromě výrazu „Gletscher“ pojmenování Ferner, hlavně v Tyrolsku, Kees v Korutanech, Italiané pak jmenují ledovce Vedretta.) Již v několika číslech „A. V.“ zmínili jsme se o ubývání a přibývání některých ledovců. Celkem lze říci, že za posledních 40 let ubylo plochy ledovců; tato perioda však chýlí se ke konci a zdá se býti jisto, že v příštích desetiletích plochy přibude.

Odbor rak. klubu turistů v Bolzanu měl minulého roku 332 členů, odbor v Saské Kamenici 344 čl., ve Frankfurtu 618 čl., v Inšpruku 455 čl., mohučský 419 čl., marburský v Hessensku 119, norimberský 1042 čl., wiesbadenský 285 členů. V některých z těchto měst jsou i odbory D. Ö. A. V. německého klubu turistů, které mají mnoho set členů. — A všechna tato města jsou menší, než Praha!

*

Neštěstí v horách.

38. Dne 15. září vydal se známý anglický alpinista Mr. Frank Aston-Binns s vůdcem Xaverem Imsemem ze Chamonix na Aiguille de Charmoz, jeden z neobtěžnějších vrcholů skupiny Montblancské. Měl úmysl traversovati po hřebeni všech pěti hrotů, zvaných Grands Charmoz. Přenocovali na Plan de l'Aiguille, kam po 7. hod. večer dorazili, a druhý den před 4. hodinou dali se na pochod. Dle vlastních zápisků Binnsových, a že byli téměř po celou dobu svého postupu sledování dalekohledy, bylo lze přesně zjistiti, že o 9 1/2 hod. dopoledne byli na prvním skalisku (gendarm) a o 11. hod. 10 m. dostoupili hrotu posledního, nejvyššího. O 2 1/2 hod. odp. bylo je vidět dalekohledem sestupovati v místech, odkud za normálních poměrů byli by museli do 6. hod. večer do Chamonix se vrátit. Když se do večera tak nestalo, vyslány byly druhý den výpravy, které našly mrtvoly jejich v široké trhlíně ledovcové na ledovci Des Nauillons. Hodinky Aston-Binnsovy ukazovaly 3 hodiny. Dle všeho způsoben pád do hlubiny asi 65 stop sklouznutím na velice hladkém ledě.

39. Dne 23. září sřítl se s hory Monte Chegul u Tridentu 18letý student Antonín Zechia a na místě se zabil.

40. Dne 26. prosince zahynul na Videňském Schneebergu 17letý typograf Jan Frosch. Podnikl s dvěma druhy o svátcích vánočních horský výlet. Výzbroj

i výstroj byla naprosto nedostatečná, rovněž tak jejich zkušenosti, jak celý případ dokazuje. Při postupu sklouzl Frosch na sněhu a zmizel před zraky svých společníků. Ježto pokládali jej za ztracen, když na volání jich se neozýval, vystoupili vzhůru k lovecké chýši, kde setrvali do druhého rána. Kdyby se byli ihned vrátili do údolí a vyslali pomoc, bylo by lze bývalo, nešťastníka zachrániti. Ukázalo se později, že Frosch zůstal po pádu bez vážnější pohromy, že bloudil a sněhl z tlumoku svého zásoby, až přemožen únavou nejspíš usnul a zmrzl. Téměř 20 hodin času bylo na záchranu.

Tim zakončujeme kroniku loňských neštěstí v Alpách. Jak jsme již v úvodu sdělili, netvrdíme, že by statistiku naše byla úplná, tolik však jest jisto, že nepomenuli jsme ničeho, abychom sestaviti mohli data co nejpřesnější, a můžeme tvrditi, že ze všech i největších časopisů jinojazyčných žádný neměl za rok minulý o neštěstích zprávy podrobnější a všeobecně úplnější, což arci jest vysvětlitelné tím, že každý z nich věnuje pozornost zvláštní právě své oblasti horské a užšímu kroužku příslušníků svého národa, jistého klubu atd. Budeme i na dále této kapitole věnovati bedlivou pozornost, neboť jsme přesvědčeni, že právě nepokrytou pravdou a dle možnosti kritickým rozbořem jednotlivých obětí sportu alpského zbudě, odpočítají-li se případy způsobené vlastní nerozumností, naprostým nedostatkem potřebných zkušeností nebo okolnostmi, které při každém jiném sportu i při všelikých jiných úkonech všedního života mohou míti zhubné následky!

*

Chaty.

Chatu na ortleském Hochjochu mezi Ortlesem a M. Zebrou zamýšlí postaviti ve výšce 3536 m berlínský odbor D. Ö. A. V. ještě v tomto roce. V chýši bude místa pro 8 turistů a tolikéž vůdců.

V chatě na Lenkjöchlu ve skupině V. Venedigeru budou letos provedeny důkladné stavební opravy.

Tauferský odbor D. Ö. A. V. zřídí znovu chýši Sonnklaarskou na Speickbodenu blíže tyrolského Brunnecku ve výši 2420 m.

Kasselskou chýši ve skupině Riesenfernerské, velice šťastně položenou pro výstupy na Schnebigge Nock, Hochgall, pro přechody z Antholzského údolí do Reinthalu a jiné, navštívilo r. 1898. přes půl třetího sta turistů. Zařízení této chýše je velmi šťastné, praktické, a obsluha je vzorná, jak seznali někteří členové našeho odboru.

Chýše, zvaná Wiener-Neustaedter-Hütte (2216 m) pod Zugspitzí byla r. 1898. navštívěna 1119 turisty (průměr za 15 let činí 522). Sazba za použití chýše ve dne byla snížena na 10 pfeniků.

Würzburgský odbor D. Ö. A. V. postaví ve skupině Oetzthalské chatu mezi ledovci vernagtským a guslarským ve výši 2700 m.

Chata „Hundsteinhaus“ rak. klubu turistů (2117 m) a Zellu am See v Tyrolích bude znovu otevřena 1. července t. r. Stará chata byla před časem vyplněna a zlosynem zapálena, tak že bylo třeba zříditi ji úplně novou.

Chýše na Kuchelmooskaru nad údolím Zillery, zařízení rak.-něm. alpským spolkem, bude otevřena 22. července t. r.

Chýše pod Trojčimburím (Drei-Zinnenhütte, 2047 m) — viz č. 6., již bylo nutno poslední čas opravovati, bude značně zvětšena, poněvadž návštěva její v posledním letě vzrostla neočekávaně, ač opravy byly pozdě dodělány a ač proto chýše byla otevřena znovu teprve 12. července.

Odbor štyrských turistů po lyžích v Mürzzuschlagu, známém místě na jižním svahu Semmeringu, otevřel o novém roce 1899. chýši Scheffelovu (1270 m) pod Schwarzkoglem.

Fürtský odbor D. Ö. A. V. zřídí novou chatu v Gelském údolí blíže tyrolského Tanferasu.

Osnabrucký odbor téhož spolku otevře v červenci novou chýši v údolí Grosselendském (ve skupině Ankoglu).

*

Svazek německých spolků turistů, který má přes 100.000 členů, prosadil již v Bavorsku, Württembersku, Badensku a v Elsasku, že lacinější zpáteční lístky platí vůbec 10 dní, i to. Za příkladu Belgie vydávány jsou v Badensku a Württembersku železniční lístky pro celou rodinu i služebnictvo, jede-li se častěji, o třetinu laciněji. V Badensku a ve Švýcarsku kromě toho vydávají se na určitý čas (14 dní a více) laciné lístky, které opravňují k jízdě každý den v této době po libovolné trati. Takových lístků bylo vydáno v Badensku roku 1897. přes 118.000

Výstup na Killmandžaro. V první polovici října 1898. vystoupili na vrchol (6010 m) němečtí turisté Johannes a Körner, nocovavše třikrát po cestě. Tito turisté byli první, kteří se dostali na vrchol po L. Purtschellerovi, známém spisovateli alpském, a po Dru Mayerovi, který nedávno podnikl čtvrtou svou cestu na tuto horu.

Vévoda abruzký, o jehož namáhavém výstupu na horu svatého Eliáše (5514 m) v Aljašce zmínil jsem se v červencovém čísle Alpského Věstníku, uveřejňuje o cestě do Aljašky dílo, jehož čistý výnos věnován jest italskému alpskému klubu ve prospěch pozůstalých po vůdcích, kteří ve vykonávání své povinnosti zahynuli, nebo kteří byli postiženi živelnými nehodami. Vydává-li takovýto spis člen panující rodiny, zajištěn jest dobrému účelu veliký čistý výtěžek.

Podpůrný fond pro vůdce rak. klubu turistů měl r. 1898. jmění přes 56.000 zl.

*

Zprávy spolkové.

Na večeru Slov. Plan. družstva, konaném 11. března, přednášel předseda p. prof. Fr. Orožen o výletu na Krn v Gorišsku (2246 m). Po této velice zajímavé přednášce zazpívalo okteto pěveckého spolku „Slavec“ několik sborů. Na posledním večeru, konaném 24. března, přednášeli pp. Trstenjak o životu na vysokých horách a prof. Levec o svém výstupu na Krn před 22 lety.

Dne 18. března konán byl šestý společenský večírek letošní sezony. Pan Dr. Luboš Jeřábek ve své přednášce líčil půvaby své jízdy z Vladikavkazu do Larsu způsobem tak poutavým, že vytykáti bychom mohli přednášce jeho jedinou vadu, přílišnou krátkost. Vynikající smysl pro umění činí jeho pozorování přírody i lidí zvláště zajímavým a vnímavost jeho pro efekty zbarvení a osvětlení, pro zvláštnosti národopisné atd. hojnou měroujevila se v přednášce, která u četné shromážděného a jak již obvykle vybraného obecnstva vzbudila všeobecný zájem a pochvalu. Po přednášce následovala hudební produkce, jejíž program tentokrát obzvláště byl bohatý. Slečna H. Hilmarova uchvátila obecnstvo nejen svým krásným hlasem, nýbrž uvedla se hned jako dokonalá umělkyně, vládnoucí také již bezvadnou koloraturou, jak nejlépe dokázala přednesem Zajcovy rozkošné písně „Hajd u kolo“. O mistrovství p. A. Kapouna ve hře na kontrabas bylo by ovšem zbytečno se zmiňovati, p. Kapoun tentokrát však dokázal, že stejně mistrně jako tento vlastní svůj nástroj, ovládá též housle. Produkce jeho vzbuzovaly takové bouře potlesku, že opět a opět musel se odhodlati ku přídávku. S p. prof. Žlábkem na koncertní podium dostavil se současně p. prof. Svoboda, a místo zpěvů solových, jak na programu bylo udáno potěšili nás oba pánové několika dvojzpěvy, z nichž zejména známý dvojzpěv Tomše a Lukáše z Hubičky dokázal, že oba pánové nemají příčiny ostýchat se i před přísnější kritikou a obecnstvem vybíravým. Ještě po vyčerpání programu zavděčila se

opětne sl. Hilmarova společně s p. Žlábkem nad míru zdařilým přednesem dvojzpěvu Vítka a Jitky z Dalibora a na konec p. Svoboda zapěl cituplně arii Oněgina z II. jednání. Zvláště jež jest se nám zmíniti o tom, jak delikátně spoluúčinkující provázení byli klavírem, u něhož zasedla slečna Houdkova, a pp. prof. Stan. Jiránek a O. Rečinský. Serie našich společenských zábav rozmnožila se opět o večírek v každém ohledu podařený.

Ačkoli březnovým večerem skončena byla řada našich společenských zábav v Praze, zamýšlí výbor odboru pořádati pro členy, jejich dámy a hosty o svatodušních svátcích společný výlet do českých hor. Členstvu bude zaslán v té příčině dotazník; bližší program sdělíme pak všem členům buď písemně anebo v příštím čísle Věstníku.

Noví členové:

pan Jindřich Kaán z Albestu, profesor konservatoře v Praze,
Jan Otto, nakladatel, majitel knihtiskárny v Praze,
J. J. Ferdinand princ Lobkovic, předseda zeměděl. rady pro král. České v Praze,
paní Marie Fričová, choť obchodníka v Praze,
pan dvorní rada Dr. Jan Kvičala, universitní profesor v Praze,
pan Frant. Mader, c. k. notář v Brně,
Karel Pětník, c. k. místopředsedelský inženýr v Brně,
MUDr. K. Rozsival, praktický lékař v Brně,
Emil Pištěk, architekt na Smíchově,
JUDr. Jiří Pražák, univ. prof., předseda zem. výboru v Praze (člen zakládající).

Druhý výkaz o přispěvcích na českou chatu pod Grintovcem v Alpách Slovinských:

Pan Václav Písecký rytíř z Kranichsfeldu na Smíchově	20	zl.	—	kr.
Slavný okresní výbor na Král. Vinohradech	10	"	—	"
Pan Adolf Duchoň, ředitel na Smíchově	5	"	—	"
Slavná Svatováclavská záložna	10	"	—	"
Slavná záložna vinohradská	10	"	—	"
Pan MUDr. Josef Hřiva na Smíchově	10	"	—	"
Pan Karel Hrazánek, vrchní ředitel pojišťovny v Praze	25	"	—	"
Slavná okresní hosp. záložna v Táboře	2	"	—	"
Různý příjem	2	"	32	"
		činí . .	94	zl. 32 kr.
			839	" 32 "

K tomu dle prvního výkazu činí úhrnem . . 933 zl. 64 kr.

Další příspěvky přijímá pokladník českého odboru slovinského alpského družstva Dr. Stan. Prachenský v Praze, 1947-II.

Členské příspěvky na r. 1899. buďtež laskavě zaslány pokladníku odboru p. JUDru. Stanislavu Prachenskému, zemskému advokátu v Praze, Zderaz.

Páni členové račtež všude v kavárnách a větších restauracích žádati v zájmu odboru Alpský Věstník.

Věstník obdrží členové českého odboru slov. alpského družstva zdarma. —
Předplatné na rok I zl. 50 kr. pro členy klubů turistických I zl.
Věstník vydává český odbor slov. alp. družstva redakcí Dra Bohuslava Franty v Praze-II., Zahořanského ulice č. 1944.
Alpský Věstník vychází prvního dne každého měsíce, vyjmajíc červen, červenec, srpen, září.